

Dromen worden waar

Ledevaartkerk Chaam, zondag 12 november 2017, viering met school en gezin,
in samenwerking met PC Brede School Het Beekdal
Ds. Sara Dondorp

Toneelspel: naar Genesis 36 en 37, aan de hand van Woord voor Woord (Karel Eijkman)
Bijbellezing: Fragmenten uit Genesis 41

Spiegelverhaal

Lieve mensen, lieve kinderen,

Op de school waarover ik jullie ga vertellen, zit een jongen, die lijkt wel een beetje op Jozef. Hij heet Valentijn en hij is heel erg eigenwijs. Altijd weet hij het beter. En het nare is: hij heeft nog gelijk ook! Dan kijkt hij nuffig en zegt: "Dat wist je toch wel? Als je een beetje nadenkt, dan weet je het wel!" Razend wordt Mies daarvan. Want nadenken vindt ze moeilijk. Daar krijgt ze hoofdpijn van. In de klas hoort nadenken erbij. Als je sommen moet maken. Maar op het schoolplein niet. Daar mag je spelen. Tegen een bal trappen bijvoorbeeld. Lekker alle kanten op. En ja, dan komt de bal nog wel eens verkeerd terecht. In de tuin van de buurvrouw bijvoorbeeld.

Naast de school woont mevrouw Prillewitski. Een hele deftige mevrouw die nergens tegen kan. Niet tegen geluid. En niet tegen een bal in haar tuin. De eerste keer wilde ze de bal nog wel teruggeven, toen Mies bij haar aanbelde en het heel lief vroeg. Maar nu niet meer. Mies is zo al drie ballen kwijtgeraakt. "Dat kon je toch bedenken!" roept Valentijn dan. "Dan moet je die bal maar niet die kant op schoppen!" Maar denken en balspelen gaan voor Mies niet samen. Daarom heeft ze een hekel aan Valentijn.

Nu heeft Valentijn weer wat nieuws bedacht. Aan het eind van de week zal het heel hard gaan stormen. Dat is op het journaal geweest. Iedereen is gewaarschuwd. Valentijn kwam op school met opgeheven vingertje. Iedereen moet zijn fiets binnen zetten. En alles wat los zit moet vastgemaakt worden. Want anders neemt de wind het mee en gaat het stuk. Tja, dat klinkt makkelijker dan het is. Op het dak van de school liggen al heel lang dakpannen los. De directeur van de school heeft gezegd dat er geen geld is om dat een keer goed te repareren. Dat zou wel eens helemaal fout kunnen gaan met die storm. Wist Valentijn daar soms ook een antwoord op?

Valentijn trok een heel ernstig gezicht en dacht heel diep na. "We hebben twee dingen nodig", zei hij tenslotte. "Iemand om het dak te maken, en geld om die te betalen."

"Ik weet wel iemand om het dak te maken", riep Mies.

"Onze buurman is timmerman, die kan dat wel."

"En voor het geld gaan we gewoon bij mensen aanbellen", zei An.

"Net zoals we met de kinderpostzegels doen."

"Zie je wel, samen komen we er wel uit", zei Valentijn nuffig.

Mies wilde hem een stomp geven, maar de juf hield haar tegen. Diezelfde middag gingen de kinderen de deuren langs. En Mies vroeg aan haar buurman wat het zou gaan kosten, en of hij deze week nog tijd zou hebben.

Tenslotte belde Valentijn ook bij mevrouw Prillewitski aan. Het duurde heel lang voor ze bij de deur kwam, en ze keek heel erg boos.

"Hebt u iets over voor de reparatie van het dak van de school?" Valentijn vroeg het met zijn allerliefste stemmetje. Precies dat stemmetje waar Mies zo'n hekel aan had.

"Waarom zou ik betalen voor de school?" vroeg mw. Prillewitski,

"Ik heb er toch alleen maar last van! Al die rumoerige kinderen!"

"Dat is heel simpel", zei Valentijn.

"Als u niet betaalt, kunnen we het dak niet repareren. En als het dan gaat stormen, over een paar dagen, dan komen de dakpannen ook bij u in de tuin gewaaid!"

Daar had mevrouw Prillewitski niet van terug.

"Hoeveel hebben jullie nog nodig?" vroeg ze. Dat wist Valentijn niet precies. Hoe dan ook, mevrouw Prillewitski wilde alles wel betalen.

"En die ballen van Mies", zei Valentijn, "misschien heb ik daar ook wel een oplossing voor." Mevrouw Prillewitski keek heel verbaasd.

"Zeg, wijsneus! Dacht je dat je alles weet! Daar ga ik heus niet extra voor betalen hoor!" Nee, nee, al goed, komt in orde. Eerst het dak.

De volgende morgen kwam de buurman van Mies naar school. Hij klom op het dak en ging aan het werk. De kinderen kregen extra lang pauze, want door al dat gehamer en geklop, konden ze de juf niet horen. Maar na een paar uur was het werk klaar.

"Dat blijft nog zitten bij windkracht 10!" zei de buurman.

"Goed van jullie dat jullie mij erbij hebben gevraagd, want zonder reparatie was het in de storm helemaal fout gegaan!" Zoals was voorspeld ging het aan het eind van de week stormen. Het was een hele harde storm, er woeien bomen om, en bij heel veel mensen vielen de dakpannen van het dak. Maar niet bij de school. Daar was alles stevig vastgezet. De kinderen waren helemaal trots. Op Mies die de buurman had gevraagd, en op An die samen met anderen langs de deuren was gegaan, en ook op Valentijn die op het idee was gekomen. En zelfs op mevrouw Prillewitski, die het meeste geld had betaald.

Maar Valentijn had nog iets beloofd. Hij zou het probleem van de ballen nog op gaan lossen. Daar had hij inderdaad iets voor bedacht. Bij zijn oma op zolder had hij een groot visnet gevonden. "Dat hingen we vroeger aan het plafond", had oma gezegd, "dat was in mijn tijd mode." Valentijn vond het maar raar. Hij vroeg aan zijn oma of hij dat visnet mocht hebben. Daarmee ging hij naar mevrouw Prillewitski. "Als we dat net nu eens boven het hek ophangen, dan kan er geen bal meer doorheen!" De buurman van Mies wilde wel helpen met ophangen. Mies kreeg haar drie ballen terug en probeerde meteen ze weer in de tuin van mevrouw Prillewitski te schieten. Maar ze bleven hangen in het net en vielen op de grond. Het plannetje van Valentijn was geslaagd. Mevrouw Prillewitski was zo blij, dat ze de hele klas uitnodigde op de thee. Alle kinderen, en de juf erbij, op een woensdagmiddag. In de kamer van mevrouw Prillewitski stond alles al klaar. Op de tafel een groot blad met een heleboel kopjes en vooral: heel veel erg lekkere koekjes!

In een hoekje van de kamer hing een grote foto van een vriendelijk kijkende meneer in een net pak. Voor die foto waren kaarsjes neergezet en er lagen bloemen bij.

"Wat is dat?" vroeg An, "Wie is die meneer?"

"Dat is mijn man", zie mevrouw Prillewitski.

"Die is al heel lang dood. En nu ben ik maar alleen....."

An wilde nog wat zeggen, maar mevrouw Prillewitski praatte door.

"Elke avond steek ik een kaarsje aan en bid ik tot God, dat ik zo alleen en eenzaam ben en dat niemand mij aardig vindt. Dan droom ik dat ik niet meer zo alleen zal zijn. Elke avond

opnieuw, maar er verandert niks."

"Jawel," zei An. "Er verandert wel wat. Want wij zijn er toch!"

"Ja," zei Valentijn, "en we vinden het hier heel leuk. En we willen alles over die nette meneer op de foto weten."

"Nou ja, alles,..." zei Mies, die eigenlijk wel weer naar buiten wou.

Valentijn had alweer een slim idee. Als mevrouw Prillewitski nu een keer naar de school zou komen om een geschiedenisles te geven, om te vertellen over haar man. En ook over haarzelf natuurlijk: over het leven van vroeger. Dat is voor de kinderen leuk, want echte verhalen zijn altijd leuker dan schoolboekjes. En voor mevrouw Prillewitski is het leuk, want dan is ze niet alleen. Mevrouw Prillewitski vond het een prachtig plan.

"Ik dank God voor de storm" riep ze uit. "Want zonder die storm was dit allemaal nooit gebeurd."

Vanaf dat moment kwam mw Prillewitski regelmatig op school. Om te vertellen over vroeger. Ze was nog steeds verdrietig dat haar man er niet meer was, maar als ze bij de kinderen was, vergat ze dat eventjes. Zo was haar droom toch een beetje uitgekomen. Valentijn was nog net zo'n wijsneus als hij altijd was geweest, Mies trapte haar bal nog steeds alle kanten op en kreeg soms nog wel eens hoofdpijn van teveel nadenken. Maar geen van allen zouden ze vergeten hoe ze samen met elkaar gezorgd hadden dat het dak gerepareerd werd, dat ze samen bij mevrouw Prillewitski waren geweest en dat ze met elkaar iets konden oplossen. Daar heeft God de hand in gehad, zei mevrouw Prillewitski, en daar konden de kinderen alleen maar amen op zeggen.